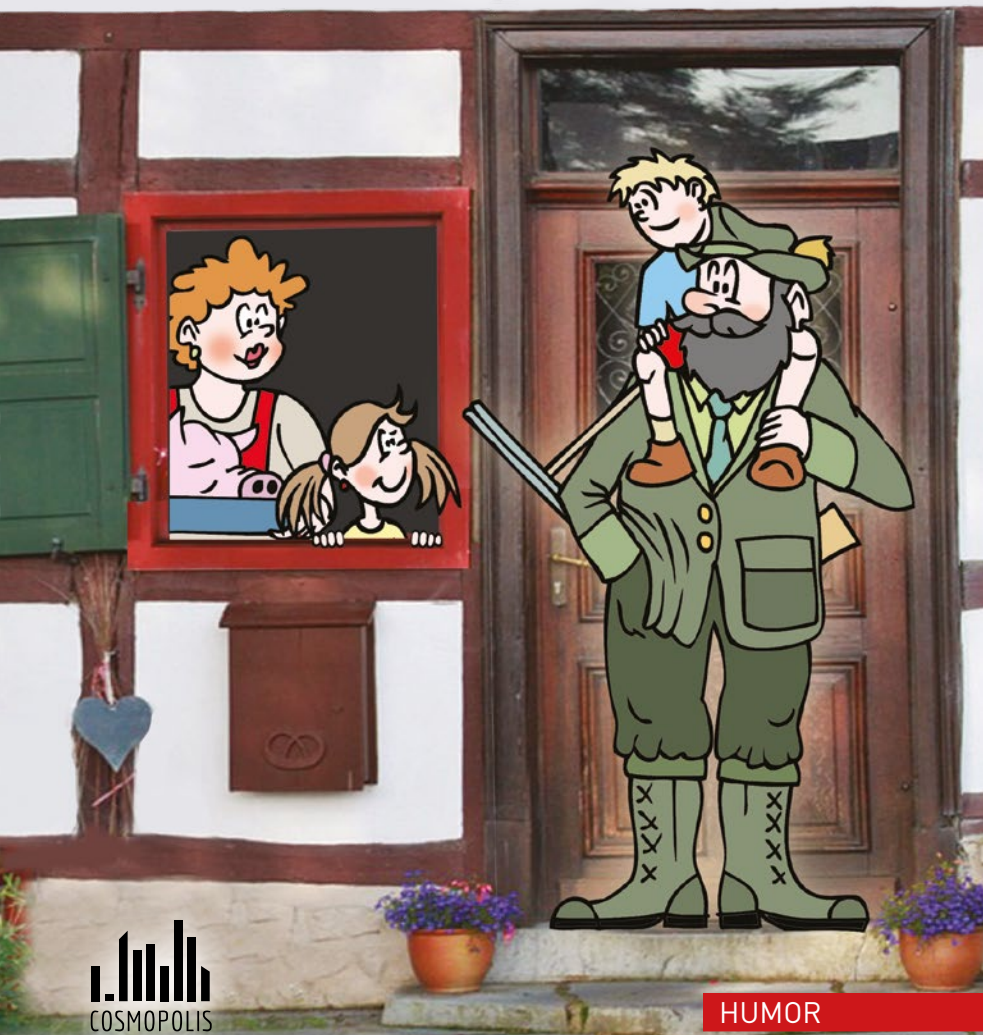

NEJLEPŠÍ KŮŇ JE TÁTA

Ladislava
Horová

Nejlepší kůň je táta

Ladislava Horová

© Grada Publishing, a. s., 2020
Text © Ladislava Horová
Ilustrace © Václav Ráž

Nejlepší kůň je táta

Konečně sobota. Celý dům ještě spí, včetně našeho psa. Je to téměř vzácnost, když budík ukazuje sedm hodin. Jindy už mívám touhle dobou po svém boku dospávající mrně. Dnes ale na sousedním stolku nedrnčel budík, nikdo nebřinkal kartáčkem o umyvadlo, žádné smrkání ani chrchlání se nekonalo, zkrátka náš dvouletý Daniel neměl nejmenší důvod nechat se vyrušit. Co bych dala za to, kdyby ta idylka vydržela ještě aspoň půl hodinky. Nejspíš jsem to zakřikla, protože na vedlejší straně postele začala šustit peřina. Vlastně to není tak špatný nápad, říkám si v duchu a soukám se trochu ohřát ke svému spolunocležníkovi. Řekla bych, že můj manžel Svatopluk návštěvu schvaluje, a tak zkusím přitulit se ještě trochu blíž.

„Maminka..., deku, fašku..., vyndat! Maminka?“ ozývá se z postýlky ve vedlejším pokoji s narůstající intenzitou. Svatopluk nesouhlasně bručí... Možná ještě usne, zkusím uvěřit nemožnému.

„Pívat..., vyndat!“ chrlí povely naše ranní ptáče. Přemýšlím, po kom je tak autoritativní. Zároveň začíná lomcovat postýlkou takovým způsobem, že mi nezbyvá než se vyklubat z peřin. Nejlépe hodně rychle. Dřív, než se

našemu malému tyranovi podaří vzbudit dosud spící sestru Dominiku. Ta je naštěstí odjakživa jako Šípková Růženka. Mohlo by se jí střílet u ucha a s ní to ani nehne. O to větším šokem byl pro nás Daníkův ďábelský temperament. Lev se v něm zkrátka nezapře, ať chceme nebo ne.

Přicházím k postýlce a okamžitě ze mě vyprchávají chmurné úvahy. Není nic roztomilejšího než čerstvě probuzené děcko.

„Jakpak jsme se vyspinkali?“ žvatlám něžně na našeho mrňouska.

Kašlu na všechny rádoby odborníky i na jejich poučky týkající se šišlání a používání zdrobnělin.

Vzápětí se mi dostává milé odpovědi: „Hezky, hm.“

Vmžiku jsem zpátky pod peřinou i s naším andílkem.

„Co blbneš?“ bručí Sváťa rozespale. No bóže, tak jsem to asi trochu přehnala s odpichem.

„Táta, hajá, pinká...“ dloube malý Daník tačkovi prstem do křečovitě zavřeného oka. Ten už je také dávno vzhůru, ale nechce kazit hru. Malý mu pro změnu zacpává nos, ale i na to má jeho tatínek účinnou zbraň. Přetáhne si peřinu přes hlavu a klučina je v tu chvíli bezradný. Bojí se totiž tmy a pod deku si sám netroufne.

„Kovanej,“ konstatuje mrňousek zklamaně s náznakem opovržení. Když ho přestane bavit hledat bubáka, obrátí svou pozornost mým směrem. Bleskurychle mi přejede očima po kabátku od pyžama tak, jak to umí jen muži. Najednou zbystří, ale jeho pohyby jsou na rozdíl od mužských čisté a nezáludné. Na tváři se mu objevuje dychtivý výraz. Vinen tím je jeden neposlušný knoflík. Nepozorovaně se rozepnul a malý v tom uviděl velikou výzvu.

„Áno, bumbat,“ vzpomíná si nejspíš na prazážitky z dob kojení.

„To víš, že jo,“ zapínám si spořádaně knoflík, než se na mě náš malý jedlík stihne vrhnout.

„Jsi pomalej,“ posmívá se známý hlas zpod peřiny.

Zvedám se z postele. To už je i můj muž donucený vylézt ze svého úkrytu, protože tam ty dva pořouchy nechávám napospas osudu.

„Tatí, koník,“ křičí malý nezbeda a rajtuje po svém otci hlava nehlava. Do ložnice přichází dorůžova vospinkaná Dominika, přidává se bez meškání k malému lumpovi a já láskyplně pozoruji celý ten bengál.

„Nejlepší kůň je náš taťka,“ vykřikuje Domča slova uznání a skáče Svátovi po ledvinách. Teď už tady chybí jenom Keny, napadá mě. Náš pes nejspíš dokáže číst myšlenky, jinak to nevidím. V tu chvíli totiž vbíhá odpočatý jezevčík do ložnice s hurónským štekotem, aby se mohl nadšeně vrhnout do řádícího klubka.

„Tady chybět nebudu,“ říkám si a využívám nastalé situace k přípravě snídaně. Kdybych byla čerstvě vdaná, nelenila bych, hupla na svůj zánovní bicykl a dofrčela pro čerstvé rohlíčky do nedaleké vesnice. Jenže proč si dělat zbytečné násilí, když to jde jednoduše, myslím si a zapínám troubu s vítězoslavným výrazem na tváři. Žena může mít své blízké sebevíc ráda, ale to ještě není důvod dělat ze sebe truhlíka. To za nás hravě obstarají ostatní.

Konečně společně usedáme za stolem. Děti ukusují svá oblíbená béběčka. Já ujídám z mističky celozrnné lupínky, i když bych si raději dala chleba se salámem. Stále se mi nedaří zredukovat těhotenská kila... po dvou letech.

Závistivě pokukují po Svátovi, do kterého střídavě padají rohlíky s marmeládou i s vysočinou.

„To jsou, panečku, rohlíčky, jako z pekárny,“ podotýká s plnou pusou a já se tetelím blahem. Jak málo stačí ke štěstí. Keny leží tiše pod kuchyňským stolem. Jako správný pan šelma číhá na všechno, co dopadne na podlahu. Nejlépe pokud je to k jídlu.

„Jdi na místečko!“ zavelím autoritativně, ale nejspíš jsme se špatně pochopili, já i pes. V tu chvíli sebou totiž Kenda sekne o podlahu, čímž paroduje proslulého vozem-boucha. Kdo by neznal Keníkovy herecké etudy, hádal by, že náš pes právě prodělal srdeční příhodu.

„No dobře, ty pacholku, ale žádné loudění!“ slevuji ze svých nároků, když vidím jeho oči obrácené v sloup.

„Tak co dneska podnikneme, rodinko?“ ptá se Sváťa, čekaje na první návrhy.

„Pojedeme někam na kole,“ napadlo Dominiku.

Konečně, proč ne? Nedávno jsme od známých sehnali sedačku i přilbu pro Daníka, tak ji aspoň vyzkoušíme.

„Hoďte se do gala, já jdu připravit kola,“ rozhoduje Sváťa tónem generála a vesele vstává od stolu. Šlape při tom na číhajícího Kena, takže se dole u podlahy strhává menší mela.

„Pojď, ty moulo jeden. Jdeme ven,“ láká Sváťa zpod stolu čtyřnohého miláčka. Tře si při tom čerstvý obtisk zubů na svalnatém lýtku. Asi za hodinu jsme nastoupeni před domem tak, aby nám mohl vrchní technik přidělit kola podle velikosti. Daník má premiéru a náležitě si to na své nové pozorovatelně užívá. Nemusíme jezdit vůbec daleko, což je další výhoda bydlení v hájovně. Já jsem se

o tom ještě nezmínila? Tak tedy. Můj Svatopluk pracuje jako hajný, a to stačí k tomu, aby se společenský člověk jako já ocitl na samotě. Stěžovat si však nemohu a ani nechci. Na houby chodím jen tak v pyžamu a nikoho tím nepohoršuji. Je tu krásně v každém ročním období a všichni jsme si tady zvykli až překvapivě rychle. Kde jinde bychom mohli vykouknout z domu a hned nato šlápnout do pedálů, tak jako dnes?

Zatímco Sváťa funí a potí krev, malý výletník se zubí, až mám strach, aby nespokl nějakou nepozornou vosu.

„Na kopci si dáme malou pauzu,“ cedí vedoucí jezdec dýchavičně. Nedivím se, že toho má plné zuby. Šlapat do kopečka s naším vrtícím se cvalíkem za zády, taky bych se potřebovala nadýchnout. Aspoň, že Domča nereptá. Na kole jezdí ráda, často a za slíbený zmrzlinový pohár je ochotna vypustit duši. To má asi po mně.

Další člen pelotonu, který neztrácí optimismus, je náš mrňous. Na své pozorovatelně si hlasitě prozpěvuje. Vyjíždíme na vršek a vyndáváme pití. Daník se rozhlíží a barvitě popisuje okolní krajinu v domnění, že jsme únavou oslepli: „Tlomy, houba, táta..., pinavej!“

„To je pot, skřítku, to taky časem poznáš,“ poučuje otec pokračovatele rodu.

„Jedem, dostávám hlad!“ oznamuje Svatopluk. Za hlasitého výskotu malého navigátora pokračujeme v cestě. K cíli už to není daleko, naštěstí. Můj žaludek úspěšně konkuruje ukřičené sojce a já v duchu přemýšlím, co si dám dobrého. Ještě u snídaně jsme si totiž naplánovali oběd v restauraci za lesem. Už zbývá jen pár metrů a brzíme u pohostinství. Sváťa příjezd nijak nekomentuje, což

u něho nebývá zvykem. Obzvlášť když se moje přední kolo vášnivě pozdravilo s betonovým obrubníkem. To obvykle bývá řečí...

„Otoč hlavu,“ napovídal mi můj šestý smysl. Obracím se dle jeho pokynu, abych spatřila svého muže, stále stojícího obkročmo nad svým kolem, s přiblblým úsměvem na tváři. Upírám oči týmž směrem jako on, a všechno je mi rázem jasné. Můj manžel civí na nějakou úplně cizí ženskou. Asi servírku podle mundúru. A já si zakládám na tom, že není holkař. No ano, tichá voda břehy mele. A já jsem husa naivní.

„Budeme tady ještě dlouho?“ vytrhávám mužíčka ze snění a neodpouštím si ani jízlivý úšklebek. Je to právě takový škleb, za který se pokaždé nenávidím. Přála bych si zůstat v podobných situacích stále nad věcí.

„Jo jasně, jdeme,“ pokyvuje Sváťa a neochotně se otáčí zpátky k nám. Návrat do reality je pro něho asi dost těžký, protože při slézání z kola zapomíná na jeden podstatný detail. Bohudík, že děti moderních rodičů nosí na hlavičkách cyklistické přilby. Náraz velké nohy Daníkem trochu otřásl, ale jinak to nese sportovně.

„Bum, bás,“ pronáší nechápavě na otcovu adresu.

Konečně vybíráme z jídelních lístků, což je jedna z mých nejoblíbenějších činností. Smět uvažovat o tom, co si dám dobrého, aniž bych byla nucena rozpálit plotnu.

„Papat, papat!“ ozývá se náš jedlík a vši silou buší nere-zovou lžící o stůl. Ne, že bychom mu nějak zvlášť bránili v rozletu. Obsluha neskutečně vážne.

„Dáte si něco k pití?“ ptá se číšník se strojeným úsměvem na rtech.

„Jednu dvandu,“ tetelí se Sváťa už jen při vyslovení svého přání.

„Pobívku!“ poroučí si bez okolků naše mrně, držíc pevně svou flaštičku s ovocným čajem. My dámy zůstáváme až na konec, jak jinak... Já si objednávám černé pivo a Dominika kofolu.

Oběd probíhá bez větších komplikací až do chvíle, kdy Sváťa vstává od stolu a se slovy: „Musím na záchod,“ odchází kamsi. My zatím v klidu dojídáme. Kéž by se Daníkovi nezačalo po tatkově stýskat.

„Táta. Zásot, kadí, eee!“ Vykřikuje důležitě a otáčí hlavou tak, aby všichni dobře slyšeli. Klučina své tlačení skutečně prožívá, takže mu na čele nabíhá výrazná modrá žíla.

„Nech toho,“ snažím se ho krotit, ale marně.

Místností burácí salva smíchu. Servírka na mě spiklecky pomrkává. Sváťa se nic netuše vrací zpátky ke stolu, na tváři blažený výraz. Nemám ráda, když jsme někde středem pozornosti. Daník to má asi naopak. V rozesmátém publiku našel spřízněné duše, a tak nelení a chlubí se celou dosavadní slovní zásobou. Musím přiznat, že některá slůvka jsou i pro mě novinkou. Asi budu muset upozornit našeho dědu, aby si dával pozor na pusu.

To je pořád samé hovno sem, prdel tam, a pak se všichni divíme.

Zpáteční cestu si užíváme. Občas někde zastavíme, aby se děti proskočily, a jedeme dál. Z krátkého výletíku se vyklubal mnohem delší okruh, než jsme u snídaně naplánovali. Děti jsou brzy příjemně unavené. Vypadá to, že se nám rýsuje hezký večer. Oblohu začínají zdobit červánky.

To je ten pravý čas, aby slunce na okamžik pohladilo protější kopec. Naši malí výletníci pomalu, ale jistě odplouvají do říše snů. Z kuchyně se line vůně právě uvařené kávy. Svatopluk mi naznačuje, že mám šálky odnést na terasu. Za chvíli přichází za mnou, v jedné ruce lahev oblíbeného vínka a ve druhé sáček smažených brambůrků. Dobře ví, že těm pálivým nikdy neodolám, a když říkám nikdy, znamená to v tomto případě opravdu NIKDY.

Nechci mu kazit radost, takže si nasazuji útrpný výraz. Oběma rukama se chytám za břicho se slovy: „Ty víš, jak mě zničit!“

Pravdou je, že ten večer mě můj muž skutečně „zničil“, ale pouze v tom dobrém smyslu slova. Uléhali jsme ruku v ruce, a kdyby se mě někdo zeptal, co bylo za minutu, tak nebudu schopna odpovědět. Usnula jsem jako špalek.

Co se škádlívá, to se rádo mívá

„Chcete ty palačinky s marmeládou, nebo naslano?“ hulákám z kuchyně na své dvě ratolesti. Svatopluk mi pokaždé významně zapne hlasité odvětrávání, takže není slyšet na metr daleko, natož pak mezi dvěma místnostmi. Jednou se mu to pěkně vymstilo, protože jsem neslyšela ani jeho volání, když si na zahradě ošklivě rozsekl hlavu. Přežil to. A ještě mi stihl vyčíst, že prý bych ho nechala chcípnout. Fakt vtípné. Celý den pak ležel s ovázanou hlavou a demonstrativně sykal bolestí. Zato když se něco stane mně, slyším jenom: „Táhni a srústej.“

Hořce se člověku vzpomíná na chvíle nepochopení, ale to už je holt život. Naše dvě děti mě vrací do reality.

„Se šlehadou!“ volá dívčí hlásek.

„S mamádou,“ ozývá se barytonem náš dvouletý chlapeček.

Ve vteřině si to překládám a už nesu na talíři jednoho žluťáčka se šlehačkovou čepicí i palačinku s marmeládou.

„Kytelý,“ protahuje škvrně obličejík. Přemýšlím, koho mi v tu chvíli připomíná.

„Nemysli si, že ti to budu cukrovat, měl bys v zubech červíky!“ snažím se vnutit mu pár kousků.

„Jo, a pak budeš řvát u zubaře jako tygr!“ posmívá se malá rivalka škodolibě na bráškovu adresu.

Tiše vzdychám a v duchu se těším na sladkou budoucnost, kdy se v mých představách sourozenci navzájem utěšují a povzbuzují. V okamžiku, kdy jsme téměř čtyřleté Dominice představili vrnící uzlík, ztratila svou pohodu, klid, a naopak našla v sobě pro nás dosud netušené vlastnosti. Malý Daniel tak odmalička získával nenahraditelnou průpravu do života v podobě zdánlivě náhodných štípanců a pohlavků. Naštěstí je pravým opakem naší malé dračice a Domčiny útoky přijímal od začátku s bezzubým úsměvem. Teď už má tesáků plnou pusou, což dává často provokující Dominice pocítit na její vlastní kůži.

„Co bylo ve školce, Domčo?“ vyzvídám opatrně.

„Nacvičujeme na besídku,“ oznamuje, ale hned se odmlčí.

„Asi budu zpívat sólo. Ještě se rozhodují mezi mnou a Terezkou, ale myslím, že to budu já!“

„Počkej, jak to můžeš vědět? Terezka Víznerů je také moc šikovná a hlásek má jak konipásek,“ pokouším se o vtip.

„To jo, zpívá hezky, ale má příšerný brejle,“ povzdychla si soucitně a vypadá to dokonce, že to myslí upřímně.

„Vládíkovo taťka se divil, jak přes ty popelníky může něco vidět,“ dodává důležitě a já mám co dělat, aby mi nevypadla pánev z ruky.

„Milá dcero, když se na mě podíváš, tak zjistíš, že mám na nose co? Velké hnědé brýle. To by mě zajímalo, co říká Vládíkův tatínek o mně. Sám má co povídat, Belmondo jeden.“

„No jo, mami, ale ty už jsi vdaná!“ snaží se mi Dominika vysvětlit podrobnosti, ale utínám ji rázným gestem ruky. Už nejsem zvědavá na ničí úvahy. Ono se ne nadarmo říká, že kdo se moc ptá, moc se dozví.

„Pína, já!“ křičí Daník radostně.

„Jéžíšmarjá!“ ulevuji si a letím uklidit tu nadílku. Zatímco jsme s Dominikou řešily naše holčičí věci, malý umělec mi trochu vylepšil pugét kopretin. Přitáhl si je k sobě i s ubrusem a okvětní lístečky pečlivě promazal marmeládou. Skoro bych se vsadila, že slyším jejich bédování.

„To se ti fakt povedlo, brácho! Ty by včelám chutnaly,“ pochvaluje klučinu jeho velká sestra. Než jsem se vzpamatovala, popadla vázu a spolu se sladkým obsahem ji nese na terasu.

„Co tady blbnete?“ ptá se můj drahý manžel Sváta ve dveřích místo pozdravu. Mám-li být upřímná, za tuhle otázku už jsem mu mnohokrát pohrozila násilnou smrtí. Stala bych se tak mladou, i když brejlatou vdovou.

„Kopeme se do... a čekáme, až se nám vrátíš,“ syčím blízko jeho ucha tak, aby to slyšel jen on sám.

„Jó, kopeme se do zadku,“ paroduje Domča moje slova. Málem bych zapomněla, že ta holka slyší i nevyřčené.

„Co máme ke sváče, mamko?“ nakukuje náš zvědavec do příkryté misky. No né, palačinky, tak to si dáme líbit,“ usazuje se příkladně otec mých dětí a čeká, až mu plný talíř přiletí pod nos.

„Chceš přinést pivo, tati?“ hrne se Dominika ochotně do spíže. Dobře ví, že tam na policích najde krom piva také něco na zub.

„Dneska ne, беруško. To by mě asi prohnalo. K palačinkám si dám mlíčko, tedy jestli ho mamča koupila, co pupíku?“ mrká na mě a čeká na reakci.

Stojím u dřezu s úsměvem na rtech. Kdepak hochu, dneska mě nevytočíš. Ty, ani tvoje legrácky. Plním velkou sklenici mlékem až po okraj. Ujišťuji se, že nikdo nekouká. Vzduch je čistý. Šup... a v mléce mizí obsah celé slánky. Tady máš, ty jidáš. Já tě naučím. Mezitím se vtipálek pouští do palačinek. Slupl je jako malinu a já jen tiše čekám na zaslouženou pochvalu.

„Náký kyselý,“ konstatuje. Vzápětí do sebe dvěma mohutnými hlty nalívá obsah sklenice. Hned nato třeští oči a bledne. Vypadá při tom jako náš africký šnek Béďa.

„Tak hrozný to, tati, ale nebylo,“ zastává se mě má ženská opora. Kdyby chudák věděla, s kým se to paktuje.

„Jsi nějaký bleďý, to bude chtít čerstvý vzduch! Děti, taťka vás vezme k jezírku. Můžete se kouknout na kapříky a vzít pro ně nějaké včerejší rohlíky. Dnes máme čerstvé!“ směju se významně na svou drahou polovičku. Svatopluk je už zase ve své kůži a hned nezapomíná poznamenat: „Jojo, děti. Maminka potřebuje vyklidit prostor. Tipoval bych, že jen co vytáhneme paty, bude ťukat na okno pan Kulíšek se svou chvilkou poezie, cha, cha, cha!“

Zase se mu to povedlo. Je doma teprve hodinu a už mě dvakrát dopálil.

„Na pana Kulíška mi nesahej, ten jediný mě chápe. I když je to jenom chlap,“ dodávám odevzdaně a nasazuji dětem na hlavy kšiltovky. Za chvíli se dívám z okna, jak mizí za zatáčkou. Mohla jsem jít s nimi, ale to bych přišla i o ten malý kousek klidu. Stavím vodu na kávu a čekám,

až vrzne branka. Neuteklo ani deset minut a někdo ťuká na okno.

„Pěkně vás vítám! Že vy číháte za stromem, a když je vzduch čistý, tak tradá za mnou? Už jsem vás prokoukla, pane Kulíšku!“ zvu dál milého bělovlasého pána. Ani nevím, jak se známe dlouho, ale v něčem mi připomíná mého dědu. Právě proto ho pokaždé tak ráda vidím. Spolu s ním jako by se ke mně vracel kousek dětství. Hrajeme naši hru, že k nám přichází jen náhodou, ale kdepak. Každé úterý odpoledne chodí paní Kulíšková poklábosit s bývalými kolegyněmi, a to je naše chvílka. Možná to zní zbytečně tajuplně, ale oba se na sebe moc těšíme. Dáme si kafíčko a pan Kulíšek si do něj hbitě hodí dvě kostky cukru. Má u toho blažený výraz, protože ho při tom nevidí jeho paní. U nich doma se nesladí, oba mají totiž cukrovku.

„Něco pro vás mám, Kateřinko,“ špitá a vytahuje z kapsy u košile pečlivě složený aršík papíru. Tváří se při tom jako malé děcko pod vánočním stromkem. Pomalu papír rozložím a mezi doušky kávy čtu jeho novou básničku. Napsal jich už spousty, ale je na tom stejně jako já. Nechce být nikomu pro smích, a tak si je předčítáme navzájem. Jeho verše jsou na rozdíl od mých plné něhy a lásky.

„Tedy, to je zase krása! Proč vy je doma nerecituje své ženě?“ ptám se a snažím se skrýt dojetí.

„Asi ze stejného důvodu, proč vy ty vaše nerecituje svému manželovi,“ odvětí s povzdechem starý pán. Přepadá mě silný výbuch smíchu při představě, jak večer oděna do svůdné noční košilky přednáším svému domácímu ctiteli své vlastní veršičky. To by byla, panečku,

romantika za pět set... Já totiž na rozdíl od pana Kulíška nepíši verše zamilované, nýbrž realistické.

„Také pro vás něco mám,“ odbíhám a vmžiku se vracím se svým notesem.

„Řekněte, že mohu,“ žadoní pan Kulíšek a prosebně tře dlaně o sebe jako mlsná moucha. Kdo by stál pod oknem, asi by si znechuceně odplivl netuše, že mě žádá o svolení předčítat mé dílko nahlas a s patřičným přednesem.

„Vy můžete všechno,“ nezůstávám mu nic dlužná a amatérská chvilka poezie začíná.

„Klíšťátko?“ vrtí pan Kulíšek hlavou už při čtení názvu. „To není moc poetické.“

„Vždyť mě znáte, mám raději ty ze života,“ uklidňuji ho.

„Dobře, dobře, to je v pořádku!“ chlácholí mě rychle recitátor a pokračuje.

„Po návratu z hub na zadku leskne se ti klíště,
tučnou vrstvou repelentu namažu tě příště!

Klíště bývá velmi družné, nemá-li co pít,
bez řádného namazání nesmíš v lese být.

Infikovaná snad není, zrádná černá kulička,
to by hochu nastala ti po špitálech honička.

Chtělo by to prevenci. Víím to jistě a co ty?

Nestačí ti, že do práce nosíš dlouhé kalhoty.

Před touhletou žouželí není kam se schovat.

Tak ti radím, dej se také rychle naočkovat!“ dokončuje pan Kulíšek svůj přednes a já marně hledám v jeho očích kousek obdivu. Naopak, zdá se mi až nezvykle zakřiknutý.

„Budu si muset asi zvyknout. Na váš styl. Ale když budu upřímný, mně se to docela líbí,“ dokončuje svůj monolog a já mu ráda věřím. Nic jiného mi ani nezbyvá, protože se k nám ze zahrady přibližují dětské hlásky.

„Á, to je milá návštěva,“ burácí ve dveřích hlas mého idola.

„To bude chtít štamprličku na nízkéj tlak, nemám pravdu?“ hrne se můj Sváta do kredence a s trpným tónem dodává: „Kdybyste věděl, pane Kulíšku, jak mně se dneska udělalo špatně. To je hned.“

V tu ránu se na nás ze stolu usmívají trojčata se slivovičkou.

„Na zdraví!“ popřáli jsme si jednohlasně a můj muž mi dává pusu na usmířenou. Po vypití palčivého obsahu se sice trochu oklepávám, ale hrdinsky nastavuji před Svátu prázdnou sklenku: „A do druhé nohy. Náš host to má domů z kopce, tak ať se nám nikde nesvalí!“ A taky že nesvalil. Asi za dvě hodiny od nás cupital jako čamrda. Hůlkou si jenom dirigoval do kroku. Jen aby hned paní Kulíškové nespěchal dávat sladkou hubičku s příchutí švestek.